

Kirkjan á Sandi eina sterka stöðu í fólkinum

Hon hefur verið miðdepil í gleðisstundum og sorgarstundum, her eru sandingar doyptir og konfirmeraðir, her eru flestu teirra giftir, og út úr kirkjunni eru teir bornir til seinasta hvíldarstað her á fold, skrifvar Ólavur Clementsen í grein í »Kirkjutíðindum« í sambandi við, at Sands kirkja er 150 ár í ár.

Kirkjan á Sandi er sum nýggj nú á 150 ára degnum

Skrúðgonga úr Missionshúsinum í kirkjuna. Her siggja vit Eivind Vilhelm, varabisp, og Jakup Reinert Hansen, soknarprest

Sunnudagin var stórt hátíðarhald á Sandi í sambandi við at Sands kirkja er 150 ár. Kirkjan er just umvæld eftir eldsbrúnan í fjør summar. Tað er Jógván Johannesen, byggi-meistari í Trøðum á Sandi, sum hefur staðið fyrri umvælingini í samarbeiði við Fornminnissavnið og Føroya Brunatrygging.

Orglið, sum forst illa undir eldinum, er eisini skift út. Christian Kruse hefur gjørt nýggja orglið.

Annars er kirkjan prýdd av nýggjum við eitt nú sera vøkrum tövirkislutum, sum Susan í Jákupsstovu, listahandverkari, hefur gjørt. Hesir lutirnir eru úr føroyskari ull, lín og silki. Í sambandi við umvælingina og føðingardagin hefur kirkjan eisini fingið ein hóp av gávum.

Hátíðarhaldið sunnudagin byrjaði við skrudgongu úr Missionshúsinum, har gudstænasta hefur verið hildin hetta seinasta árið. Í skrudgonguni vóru bispur, prestar og kirkjuráðslimir.

Við hámessuna í Sands kirkju talaði Eivind Vilhelm, varabispur. Hann vigdi eisini altar og orgul av nýggjum. Jakup Reinert Hansen, soknarprestur, helt prædikuna og aftaná sang Tødneskórið.

Í sambandi við at Sands kirkja fyllir 150 ár, hefur Ólavur Clementsen skrivað sera áhugaverða grein, sum verður prentað í seinasta nummarinum av »Kirkjutíðindum«.

Tað verður ov drúgfort at viðgera grein hansara

lendskum leikstjóra og sjónleikarum.

Hóast ballettframførslan hesaferð eisini er samstarv um landamark og við føroyskum listafólki, so saknar tú samanspel millum partarnar. Hóast blandað bómur smakka væl hvør sær, so er ikki rætt í øllum førum at eta øll í einum.

Tú noyðist at gera av, hvat tær dámar best.

Slík avbjóðing sum tað er at seta eitt verk upp á pall, við so nógvum góðum fólki, átti at verið samansjóða soleiðis, at hvør einstakur fekk høvi at virka, uttan at forða fyrri heildarmyndini. Misjavnt er, hvat kom burtúr, men gagnligt er at fáa høvi at royna seg. Royndirnar av hesum hava ivaleyst lært tann einstaka okkurt um, hvussu tað kann gerast ørvísi og betur - og tað er í øllum førum ein avbjóðing fyrri eithvørt listafólk.

